UKRAINIAN LABOR NEWS

Printed and published tri-weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.

Subscription per year $4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ

газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видає Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, інкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня міститься в Укр. Роб. Домі, на розі вулиць Прічард і Мекґрегор, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік $4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ЩО ДАЛА ЖОВТНЕВА РЕВОЛЮЦІЯ УКРАЇНСЬКОМУ СЕЛЯНСТВУ.

ЩО УКРАЇНСЬКІ СЕЛЯНЕ МАЛИ ЗА ЧАСІВ ЦАРАТУ, А ЩО ІМ ДАЛИ ЖОВТОБЛАКИТНИКИ.

Коли українська націоналістично-шовіністична преса пише про Радянську Україну, то все представляє в такому світлі, що українське селянство й робітництво тепер там бідніше, гірше упосліджене, як за часів царизму. Там, мовляв, "прийшли московські та жидівські більшовицькі окупанти й все зграбували в українського селянства".

Завданням цієї статті є говорити не про ті всебічні користи, що їх принесла українським селянам жовтнева революція. Завданням цієї статті є показати, чи справді на Україні віддають Жидам всі українські землі, а українським селянам або нічого не дають та ще й на Сибір висилають, або дають дуже мало, як це нашіптує жовтоблакитна преса.

Що мали українські селяне за часів царату? Мали політичну, економічну, соціяльну й національну неволю. Страшну неволю. Після повалення царату — Центральна Рада, Директорія, петлюрія дали українському трудовому населенню вивіски українською мовою (ой, і мова-ж то була!), дали німецько-кайзерівську окупацію, нагая Скоропадського, а закінчили навалою Пілсудського на Київ. Може це так давно діялося, що жовтоблакить про це забула, може її викинуло з памяти? Може забула, як при Скоропадському дідичі краяли українським селянам спину, повертаючи назад собі свої фільварки? Може забула, як в 1920 році, в часі "братнього єднання" Петлюри з Пілсудським, посунула на Україну польська шляхта, відобрала від українських селян всі земельні обшари, а навіть міністром земельних справ для України зробила польського поміщика Стемпковського? Не забула вона. Українська жовтоблакить і тоді про це знала й мовчала (про гнилі бараболі писала) й тепер мовчить.

ЖОВТНЕВА РЕВОЛЮЦІЯ ДАЛА УКРАЇНСЬКИМ СЕЛЯНАМ ВСЮ ЗЕМЛЮ УКРАЇНИ.

І коли на Україну вернула радянська влада, тоді українським селянам вона віддала всі дідичівські, церковні й инші землі без ніякого викупу.

Ось вам коротенькі, але багато промовляючі дані. **До революції, а саме в 1916 році, українське селянство мало в свому посіданню 19,395,000 десятин орної землі.** Певна річ, що та земля між самими селянами не була розпреділена однаково. Були селяне, що мали по кількадесять десятин землі або й по кількасот; були такі, що мали по кілька десятин; були й такі, що мали по пів-десятини, чверть-десятини; а були й такі, — і то багато їх, — що не мали ані скибочки землі й цілий свій вік наймитували як не у пана, то в багача-селянина. Але загально до революції українські селяне мали 19,395,000 десятин землі.

Тепер, після жовтневої революції, після закріплення на Україні радянської влади, українське селянство має в свому посіданню 31,168,000 десятин орної землі. Бачимо отже, що більшовицька революція відобрала від панів-неробів і инших паразитів 11,772,000 десятин землі й віддала її українським селянам. Додавши до тої землі, що її селяне мали перед революцією, ще майже дванадцять міліонів десятин, радянська влада заглянула також до земельних обшарів куркулів, забрала у них ту лишку землі, якої вони власними руками не обробляли, і всю ту землю рівномірно поділила між всім українським селянством.

Значить: **замісць колишніх 19,395,000 десятин землі — українське селянство має тепер 31,168,000 десятин землі, ще й та земля рівномірно між ним поділена.**

Але це ще не вся відповідна до оброблювання земля на Україні. В степових частинах України, головно на полудни, в Херсонщині, Одещині, Катеринославщині було багато земель незаселених. Колись вони належали ріжним князям, графам, німецьким баронам, а тепер радянська влада ці землі націоналізувала. Ми про них скажемо нище, а зараз вернемося до "жидівського питання".

ЖОВТНЕВА РЕВОЛЮЦІЯ ОДНИХ ЖИДІВ ВИЗВОЛИЛА, А ДРУГИХ РАЗОМ З ПЕТЛЮРОЮ ВИГНАЛА.

Жовтнева революція визволила не тільки українське селянство й робітництво, але й працюючі народи всіх національностей і рас, що заселювали царську "тюрму народів". Значить, скинула вона прокляті царські закони і з жидівських бідняцьких шарів населення. Жидам позволено було, як кожному иншому громадянинові радянської країни — жити там, де вони хотіли, вибірати галузь праці після своєї вподоби. Але **праці,** а не спекуляції. На початках революції радянська влада цілковито заборонила була приватну торговлю. І не її вина була в тому, що в 1921 році вона примушена була завести так звану "нову економічну політику" (НЕП), тобто позволити на приватну торговлю, розуміється, з ріжними гострими обмеженнями.

Хоч радянська влада позволила приватну торговлю, то вона поставила її в такі умовини, що з тої торговлі ти не нажиешся, паразитом не станеш. З другого боку — вся закордонна торговля є в руках держави. Вся велика внутрішня й середня промисловість й торговля в руках держави й кооператив. Отже не тільки законами, але й могутнім кооперативним розвитком по містах і селах приватного торговця притиснено до стіни.

Тепер бачите: з одного боку жидівське населення звільнено з ганебних царських законів, а з другого — вдарено його по тому заняттю, в яке його ті царські закони загнали в боротьбі за своє існування — у него відобрано право торговлі, або ту торговлю поставлено в такі умови, що не знаєш, чи матимеш завтра на обід хвасолю.

Нехай-же тепер кожна розумна людина спитає себе й відповість: "Що зробити з Жидами? Пороспорювати їхні подушки й животи, як це робили петлюрівські отамани, чи всіх їх вигнати геть з України? Але-ж такого не робили навіть царські посіпаки. А більшовики, радянська влада, не дивляться якої ти нації, але якої ти кляси. Тому багато було таких Жидів-буржуїв, що втікли з України разом з Петлюрою і з Скоропадським, а бідняцьке жидівське населення лишилося на Україні в родині всіх працюючих. А щоб жити, мусить воно тепер, як той селянин колись казав, чесно мозолями працювати на землі на кусок хліба. Певна річ, що не всі Жиди пішли на землю: одні пішли в міста до фабрик, инші занялися своїм кустарним ремеслом; а ще инші пішли на землю.

ЯК РАДЯНСЬКА ВЛАДА ДОПОМАГАЄ ВСІМ ПРАЦЮЮЧИМ.

Щоб дати змогу всім бажаючим жидівським трудовим елементам працювати на землі, радянська влада виділила з земельного фонду степової України 128,460 десятин землі і почала переселяти на неї Жидів. Є ці землі в Херсонщині та Одещині, про які ми вище згадували. Але це ще не всі землі. В тих самих степових околицях України радянська влада виділила 672,000 десятин землі для переселення на неї українських селян. Значить, радянська влада дала ще 672,000 десятин землі українським селянам поверх тих дванадцять міліонів десятин, що їх селяне дістали зараз же по революції. Отже порівнайте тепер ту величезну скількість землі, що її дістали українські селяне з тою, що її дістали Жиди, а побачите, як підло бреше петлюрівщина та скоропадщина на радянську владу, яку чорну погромницьку роботу вона провадить на шпальтах своїх газет.

Загально у свому посіданню селянство України має тепер 31,840,000 (майже 32 міліони) десятин землі, а жидівське населення має 128,460 (мало що більше ⅛ міліона) десятин землі. І то майже половина її ще не обсаджена. По детальному підрахунку Жиди мають тепер у свому посіданню лише три десятих проценту землі, або три десятини на кожну тисячу, що їх мають селяне.

* * *

Ще кілька слів про фінанси.

Українська жовтоблакить чорно бреше також, що буцім то радянська влада дає величезні міліони карбованців на "жидівську кольонізацію", а "українських селян гонить на Сибір без гроша".

Радянська влада, ціла радянська держава дала українському селянству для поліпшення свого господарства в 1924—1925 господарському році 15 міліонів карбованців кредиту; в 1925—1926 році — 69 міліонів; в 1926—1927 році 90 міліонів карбованців. Всього за ці три роки радянська влада дала українському селянству 174 міліони карбованців кредиту на поліпшення сільського господарства. **А для українського біднішого селянства радянська влада дала за ці роки 7 міліонів карбованців допомоги, якої воно не має звертати назад.**

А на впорядкування жидівського хліборобства радянська влада дала за два роки (за 1925-ий і 1926-ий, бо від тоді тільки починається переселення Жидів на землю) 1,960,000 карбованців, або приблизно два міліони карбованців.

Українському селянству радянська влада дала для поліпшення свого господарства 181 міліонів карбованців, а жидівським селянам не сповна 2 міліони карбованців.

Так на ділі мається справа з "жидівською кольонізацією" на Україні. Иншим разом ми вернемося ще до українських панів і підпанків і покажемо, як вони самі цілуються з Жидами, але не з працівниками, але з дійсними визискувачами, пявками працюючих мас.

ПІЛСУДСЬКИЙ В ТАРАПАТАХ.

Пілсудський ніяк не може привести країну до... "рівноваги". Хотів коштом працюючих полагодити фінанси держави, то погіршив стан працюючих. А це привело до заворушень в Лодзі й инших осередках текстільної промисловости. Він позбавив в Лодзі допомоги тих родин безробітних, які вже через цілий рік таку допомогу отримували.

Природно, це кумедне розпорядження викликало велике обурення серед безробітних. В Лодзі сталася чимала низка демонстрацій безробітних перед бюром праці. В Згерже безробітні розгромили таке-ж бюро й їх розігнала поліція, що прибула з Лодзі, при чому, звичайно, були жертви.

У Пабіяницях демонстранти — безробітні счинили бійку з поліцією, що розганяла натовп шаблями, й прорвали поліцейське коло. Наляканий хвилюванням міністер праці — "соціяліст" Юркевич, заявив, що місцева влада "неправильно зрозуміла" його, і що ті безробітні, які допомоги безперечно потрібують, будуть, як і раніше, одержувати її. А які ж безробітні не потрібують допомоги?

Проте, слідом за безробітними починають "голосувати" й працівники. На перший плян виступають державні службовці. Вони вже давно вимагають збільшення своїх злиденних ставок, особливо з того часу, як Пілсудський, здобувши владу, надто щедро збільшив плату офіцерам усіх розрядів. Травневий кабінет майже цілий рік годував обіцянками.

Особливо це виявляється у залізничників, що висунули перед урядом чимало вимог.

Міністер залізниць Ромоцький прийняв депутацію залізничників надто брутально. Він, під натиском обурених мас, примушений був потім вибачитись, але цим й закінчилися поки що уступки уряду залізничникам. А щоб заспокоїти маси, цього, звичайно, не досить.

Хвилюються й гірники. Вони висунули вимогу збільшити плату відповідно до дорожнечі, що чим-раз зростає. Правда, провід рухом і тут у надійних для буржуазії руках жовтих "соціялістичних" бюрократів, але в разі надто провокаційної політики буржуазії цей провід може вислизнути з цих рук. Уже на страйк лодзінських трамвайників уся робітнича Лодзь збиралася реагувати страйком солідарности. ППС-івцям пощастило пригнати трамвайників знову на роботи, лише пообіцявши від трамвайної компанії, що вона "подумає". Але практика показала, що за великого стихійного розвитку руху такі маневри ППС, кінець-кінцем, не мають успіху. І тоді страйковий рух може легко перетворитися в особливо політичне питання. Уряд ще ні разу не мав справи — коли не лічити ізольованого страйку текстільників у березні цього року — з великим рухом мас, а тому може час-од-часу надівати на себе маску "позаклясового" уряду. За великих сутичок маска спаде, а травневому урядові також важко існувати без маски, як Чорномору з "Руслава й Людмили" — без бороди.

Л. Домський.

БУДІВЕЛЬНИЙ СЕЗОН У ДОНБАСІ.

Загальну вартість будівництва в окрузі Донбасу нараховують цього року на 20 міліонів карбованців. Сам район Донвугілля виконує будівельних робіт на 10 міліонів карб. Розмах будівництва в окрузі перевищає всі дотеперішні пляни.

ВІДОЗВА ВИКОНКОМУ КОМІНТЕРНУ

— до —

РОБІТНИЧОЇ КЛЯСИ ЦІЛОГО СВІТА З ПРИВОДУ ЗАМОРДОВАННЯ САККА Й ВАНЗЕТІ.

Сакка й Ванзеті страчено. Нечуваний присуд озвірілих буржуїв над чесними революційними пролетарями виконано. Вірний слуга американської буржуазії Фулер, що дістався до губернаторського крісла через послуги буржуазії в ролі провокатора та страйколома, відповів плювком на протест трудящих всього світу та віддав на страту в'язнів капіталу. Страта Сакка й Ванзеті є ланка в цілому ланцюгу наступу хижацького капіталу.

Американські банкирі, їхні судді та губернатори могли собі дозволити вчинити такий мерзенний злочин, насамперед, через слабість революційного руху в Америці та через активне льокайство жовтих лідерів Американської Федерації Праці, на чолі з паном Гріном. Робітнича кляса усього світу поставилася до холоднокровного вбивства Сакка й Ванзеті, як до визову пролетаріятові.

Боротьба ширіться й розгортається, до боротьби стають найширші маси. Всі зусилля капіталістів та їхніх льокаїв приборкати рух або скерувати його в инше річище стають даремні. Кампанія проти американських імперіялістів, що стратили Сакка й Ванзеті, розгортається та перетворюється у великий міжнародній клясовий рух. Сила руху полягає в тому, що він іде широкорозгорнутим єдиним фронтом, що його успішно здійснюється по всіх країнах, наперекір саботажеві реформістів.

Американські товстосуми та їхні реформістські льокаї, відчувачи грозу, поспішають на оборону підпор капіталізму та імперіялізму.

Революційна боротьба розгорнутим фронтом міжнародного пролетаріяту буде успішна лише тоді, коли вона буде загострена не тільки проти безпосередніх винуватців страти Сакка й Ванзеті, але й проти свідомих і несвідомих слуг катів і мракобісів. Фашісти і мракобіси всіх країн раділи в той час, коли Сакко й Ванзеті були замордовані тільки за те, що вони насмілилися боротися проти молоха-капітала. Французькі та італійські робітники своїми могутніми демонстраціями, що перейшли в безпосередні сутички з поліцією та військом, а так само революційні робітники в Америці і Австралії, в Німеччині й Польщі зробили перше попередження зраділим лиходіям.

Боротьбу треба провадити за всяку ціну. Урочиста обіцянка англійських робітників — ніколи не забувати, не прощати, а відважно боротися до перемоги над капіталізмом — повинна стати за гасло єдиного фронту всіх робітників і робітниць, всіх селян і селянок, всіх поневолених народів усього світу. В ріжних частинах світу клекоче революційна боротьба. Революційне військо Китаю бореться й далі проти єдиного фронту чужоземних імперіялістів, північних мілітаристів і катів — зрадників з Вугану і Нанкіну. Французькі робітники знову після довгої перерви перейшли до революційної вуличної боротьби. В серцях віденських робітників живуть спогади про липневе повстання, що його придушили об'єднані зусилля лівих соціял-зрадників і фашістів. Німецькі робітники пам'ятають урочисту обіцянку, що її дали півміліона червоних фронтовиків, чесно і відважно боротися під прапором соціяльної революції. Англійські робітники вичунюють від тяжких поразок, що були зараз за зрадою загального страйку, і переходять до вуличних демонстрацій. Чергове і невідкладне завдання авангарду робітничої кляси з'єднати ці революційні потоки для рішучого бою проти буржуазного правосуддя, що катує і страчує пролетарських борців.

Проти насильницького панування імперіялізму і капіталізму, за революційне повалення влади імперіялізму і капіталізму і за революційну владу пролетаріяту! За Злучені Соціялістичні Держави всього світу!

ЛЕНІНСЬКИМ ШЛЯХОМ ДО РОСКРІПАЧЕННЯ ЖІНКИ.

Під таким наголовком київська "Пролетарська Правда" містить редакційну статтю про зїзди робітниць і селянок по цілій Україні, що мають невдовзі закінчитися на Україні всеукраїнським зїздом робітниць і селянок, а 10. жовтня всесоюзним зїздом.

Центральний Виконавчий Комітет С.Р.С.Р. надає цим зїздам працівниць велике значіння в державному й громадянському життю радянської країни. Тож з приводу цего "Пролетарська Правда" пише:

"Жовтнева революція вперше в світі звільнила працівницю від того подвійного ярма — соціяльного і родинного, в якому жінка перебувала в нас перед революцією та в якому вона й досі скніе в буржуазному суспільстві. Рабині раба, що за капіталістичних умов скована була з усіх боків соціяльним безправ'ям та культурною відсталістю, наше революційне законодавство дало повну громадську рівноправність, стало на оборону її прав, як громадянки, працівниці й матері.

"Тільки у нас, в країні диктатури пролетаріяту жінка-працівниця одержала всі можливості до того, щоб стати поруч з чоловіком в усіх галузях життя, щоб ліквідувати свою відсталість, історичну, спадщину буржуазного устрою.

"Але ця клята спадщина остільки важка й міцна, вона так глибоко вкоренилася в побут, що мало ще звільнити жінку з соціяльної неволі, мало визнати її права, треба ще багато зробити, щоб вона могла повною мірою використати ці права, а для цього треба звільнити її з неволі хатньої, родинної, перемогти силу старих забобонів що й досі, на жаль, ще цупко тримаються подекуди в нашому побуті, навіть серед робітників і партійців. З цих пут звільнити жінку може тільки наша вперта робота і насамперед вперта важка робота самої жінки.

"Отже комуністична партія в жіночому питанні, як і в справі національній то-що, не обмежується самим декларативним визнанням усіх громадських прав жінки-працівниці, а натомість притягає її до найширшої та найактивнішої участи в господарчому, політичному й культурному житті країни. І партія багато працює над цим, вважаючи цю працю за одну з важливіших галузів своєї роботи.

"Ще 1919 року на конференції московських робітниць Ленін сказав, що як визволення робітників є справа самих робітників, так само й визволення працівниць є справа їх самих, що самі працівниці мусять здбати за розвиток тих закладів, що знімуть з них тягар кухні, що тільки ця діяльність жінки цілком змінить її попередній стан, в якому вона пробуває за капіталістичного устрою. Тільки шляхом активної участи в усьому громадському житті жінка-працівниця зможе остаточно позбутися у своєму стані усякої спадщини минулого і дійти тієї височини, що її заповідав Ленін — керувати державою.

"Протягом 10 років радянські жінки-працівниці багато пройшли цим ленінським шляхом. Багато їх працюють у наших радах міських і сільських, по виконкомах, є вже їх чимало й серед голов рад. І ми маємо вже величезний досвід цієї роботи, маємо багато досягнень у ній. Але поруч із цим є й хиби, є багато такого, що треба виправити, обмірковувати, підсумувати, виявити. Це й буде зроблено на з'їздах працівниць".

ЗАГЛУЛ ПАША.

При кінці серпня в Єгипті умер провідник єгипетських націоналістів, Заглул Паша. Заглул Паша був видатною особою в єгипетському національно-визвольному русі. На початку своєї політичної діяльности він був англьофілом, але в часі світової війни він почав обєднувати буржуазні і інтелігентські націоналістичні елементи, що мріяли про незалежність Єгипту.

Заглул Паша швидко здобув велику популярність в Єгипті і вже в 1919 році англійська влада арештувала його й вислала на остров Мальту. Рух протесту проти заслання заставив англійського верховного комісара, лорда Аленбі, звільнити Заглула. Заглул після цего замешкав в Парижі. З Парижа Заглул руководив рухом націоналістів проти англійської комісії Мільнера в Єгипті, що мала своїм завданням вивчити положення Єгипту і "вишукати кроки" для заспокоєння невдоволень.

Після того, як англійський уряд примушений був признати незалежність Єгипту в значінню "бази для дальших переговорів", Заглул вернув в Єгипет. Але що визнання незалежности Єгипту на ділі не відбулося, Заглул знову розпочав проти-англійську агітацію. В 1921 році його знову було арештовано й заслано на остров Цейлон, а потім — на Сейшельські острови на Індійському океані.

Після англійської декларації про "незалежність Єгипту" в 1922 році, Заглула знову звільнено було і в 1923 році йому позволено вернутись в Єгипет. З того часу діяльність Заглула прибирає поміркований характер. В 1924 році Заглул став на чолі єгипетського уряду й своєю політикою викликав напади проти себе крайнього крила партії "Вафд", яку він сам зорганізував в 1918 році.

В 1924 році після поїздки до Лондону для переговорів з урядом МекДоналда, на него виконало було атентат, підчас якого його було легко ранено. В листопаді 1925 року, після вбивства в Єгипті англійського комісаря Лі Стека, Заглул зрезигнував, не бажаючи брати на себе відповідальности за виконання англійського ультимату у звязи з цим вбивством.

Після парляментарних виборів в березні 1925 року, що недивлячись не несприяючі умовини, закінчилися успішно для єгипетської націоналістичної партії, "Вафд", Заглула Пашу зроблено головою парляменту, а коли цей парлямент було розвязано і в травні 1926 року відбулися другі вибори, партія Заглула знову вийшла побідницею.

Заглул Паша помер на 80 році життя. З його смертю національно-визвольний рух єгипетського народу потерпів велику втрату.

ПРОТЕСТ СЛОВАКІВ ПРОТИ МАДЯРЩИНИ.

Негодування Словаків з приводу мадярських претенсій до зміни існуючих кордонів зростають, чого доказом збори в Братиславі, які відбулися 20. серпня ц. р. при участи більше 20,000 людей. Після промов бувших міністрів Шробара, Дереза і Марковича та посла Іванка — збори ухвалили резолюції, в яких протестують проти спроб англійського лорда Ротермера, що хоче Мадярщині Гортого привернути довоєнні кордони і внести заколот у середній Европі.